

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2012, č. j. 5 A 160/2012 - 7,

takto:

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Návrh na přikázání žaloby jinému správnímu soudu **se odmítá.**
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce svou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým městský soud zastavil řízení o jeho žalobě pro nezaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba směřovala proti nečinnosti žalovaného, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nerozhodl včas o jeho stížnosti ve věci neposkytnutí informací.

Proti napadenému usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Poukazuje na to, že se soud dopustil překlepu v dataci jeho podání a že ani výzva k úhradě soudního poplatku, ani rozhodnutí soudu o zastavení řízení neoznačuje žalobu nezaměnitelně. Městský soud výslovně nezpochybňuje nemajetnost

navrhovatele, přesto ho nevyzval, aby podal žádost o osvobození od poplatku za žalobu. Stěžovatel pak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a s ohledem „na ústavně – nekonformní stanoviska soudu“ přikázal věc jinému soudu. Stěžovatel rovněž požádal Nejvyšší správní soud, aby mu ustanovil zástupce, protože nemá dostatek finančních prostředků.

K výroku I.:

K rozhodnutí o zamítnutí návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že účastníku řízení může být soudem ustanoven zástupce tehdy, když účastník splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků; úplné osvobození od soudních poplatků lze účastníkovi přiznat jen výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, pak takovou žádost zamítne. Pro přiznání osvobození od soudních poplatků je tak nezbytné naplnit dvě zákonné podmínky, přičemž je zpravidla třeba, aby se soud nejprve zabýval otázkou zjevné neúspěšnosti návrhu, a až poté jsou případně zkoumány majetkové poměry žadatele o osvobození; opačný postup by byl v posuzovaném případě v rozporu se smyslem citovaného ustanovení.

Pojem „zjevně neúspěšný návrh“ zákon sám blíže neupřesňuje, avšak z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se jedná o takový návrh, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoli pochyb zcela jednoznačná a okamžitě zjitelná, nesporná, a to bez nutnosti provádět dokazování (srov. například rozsudky zdejšího soudu ze dne 24. 3. 2003, č. j. 4 Ads 19/2005 - 105, publ. pod č. 909/2006 Sb. NSS, či ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 - 72, všechna rozhodnutí zdejšího soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

Tak je tomu i v nyní posuzovaném případě. Stěžovatel v řízení před městským soudem neuhradil soudní poplatek ani nepožádal o osvobození od soudního poplatku, přičemž byl poučen soudem, že v případě nezaplacení soudního poplatku bude řízení o jeho žalobě zastaveno. Lze tedy shrnout, že je zcela zřejmé, že stěžovatelova kasační stížnost je zjevně neúspěšným návrhem, a proto nejsou naplněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků ani pro ustanovení zástupce. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v posuzovaném případě nesplňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a tudíž ani pro ustanovení zástupce, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než stěžovatelovu žádost o ustanovení zástupce zamítnout.

K výroku II.:

Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou (ustanovení § 102 s. ř. s.), opírá se převážně o důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s. a není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci nepožadoval zaplacení soudního poplatku ani zastoupení advokátem pro řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudních poplatků, by totiž trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku či na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77).

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a důvody kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel byl ve výzvě k úhradě soudních poplatků ze dne 19. 9. 2012 řádně upozorněn na to, že v případě nezaplacení soudních poplatků bude jeho žaloba odmítnuta, a dále byl informován o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků (výzva je vedena na č. 1. 3 soudního spisu Městského soudu v Praze). Stěžovatel přesto soudu žádost o osvobození od soudních poplatků nedoručil, pouze napsal, že „nemá ani trochu zbytné finanční prostředky“.

Pokud stěžovatel napadá skutečnost, že ve výzvě k úhradě soudních poplatků soud nesprávně datoval jeho žádost o poskytnutí informací, a tvrdí, že není povinen si pamatovat data svých podaných žádostí, tato jeho námitka neobstojí. Je problémem na straně stěžovatele, pokud soudy zaplavuje takovým počtem žalob, že již není schopen identifikovat jednotlivé spory, které před soudy vede. I přes drobnou administrativní chybu ve výzvě k úhradě soudního poplatku nedospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že by tato výzva byla natolik nesrozumitelná, aby odůvodňovala neuhrazení soudního poplatku stěžovatelem.

Žádná z námitek stěžovatele tedy není důvodná, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému usnesení městského soudu zamítl.

K výroku III.:

Návrh stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku přikázal věc „s ohledem na ústavně – nekonformní stanoviska soudu“ jinému soudu, musel být Nejvyšším správním soudem odmítnut, neboť v řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemá pravomoc přikázat žalobu jinému soudu pro nevhodnost stanovisek příslušného soudu. Nedostatek pravomoci rozhodnout o tomto návrhu je neodstranitelnou podmínkou řízení, což vedlo k odmítnutí tohoto návrhu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Pokud snad stěžovatel mínil Nejvyšší správní soud žádat o přikázání věci z důvodu vhodnosti podle ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s., musel by takto výslovně svou žádost formulovat. Z obsahu podání však Nejvyšší správní soud spíše usuzuje, že stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s postupem Městského soudu v Praze a právními názory vyjádřenými v jeho rozhodnutích.

K výroku IV.:

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá, žalované pak podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu